

ZELFBEHEERSING

21 juni 1964

Goedenavond vrienden.

Zelfbeheersing is het vermogen, naar ik meen, om je eigen reacties zo zeer te vertragen, dat ze jezelf niet meer verrassen.

De mens meent dat zelfbeheersing betekent: Je houden aan regels, aan wetten, een bepaalde houding aannemen. Ik geloof niet dat dat waar is. Zelfbeheersing betekent, volgens mij, in de eerste plaats wel dat je dus niets doet zonder ervan bewust te zijn. Beheersing ligt in het weten, in het bewustzijn, niet in het feit dat je het niet of wel doet. En dan speelt daarbij een tweede factor een rol, nl. de bekende factor begeerte.

Wanneer je bepaalde geestelijke stellingen na wil streven ten koste van alles, dan zul je daaruit de kracht putten om de juiste weg in te slaan. Om al hetgeen wat niet noodzakelijk is terzijde te laten liggen. Maar, met dit alles heb je nog niet de zelfbeheersing. Want je laat je een ogenblik overrompelen door emoties, door iets anders, en je hebt het ideaal verloochend.

Dan schijnt men wel eens te denken dat zelfbeheersing iets is, nou ja, bovenmenselijk, of onmenselijk. Ook dat is niet waar. Het feit alleen dat buiten het verkeer bij hopen voorbij raast zonder dat er voortdurend ongelukken gebeuren, zonder dat mensen opzettelijk met auto's op elkander botsen, dat is toch ook wel te wijten aan een zekere zelfbeheersing, waarbij men elkaar dan misschien innerlijk uitmaakt voor sloeber, maar voor de rest dan toch verder gaat naar zijn doel.

De gehele maatschappij is gebouwd op een zekere mate van zelfbeheersing, alleen, de mensen weten het niet. Zij menen dat zij zich zo gedragen omdat het zo goed is, maar zij hebben van jongsafaan geleerd dat bepaalde dingen goed zijn en bepaalde dingen kwaad. Men heeft hen ertoe gebracht zich "het kwade" te realiseren. Dat "kwade", dat is natuurlijk vaak krankzinnig. Als je in Rusland komt dan leren ze je bijvoorbeeld dat het kwaad is om naar de Kerk te gaan, dat is dan dwaas, waanzinnig, associaal, en er zijn misschien andere streken waar men je leert dat het dwaas, gevaarlijk is van niet naar de Kerk te gaan. Dat hangt wel erg van de mode af. Doordat men echter voortdurend zich bezighoudt met dit ene idee, en dat in wezen de kern is waarop die maatschappij is gebaseerd, komt men tot een gedragspatroon, een wijze van zich gedragen waarin men dus althans in de belangrijkste dingen zichzelf blijft.

Nu wil ik u een paar rethorische vragen stellen. Wanneer u gewoon bezig bent in uw leven, laat u uzelf dan soms gaan? Reageert u alleen maar volgens uw ogenblikkelijke ingeving, of remt u uzelf voortdurend af?

Wanneer u even eerlijk bent zult u toegeven dat u het laatste doet. U remt uzelf voortdurend af, soms zo sterk dat u dus naar de wereld een heel andere mens schijnt dan u in wezen bent. En wanneer we dan vinden dat diezelfde mens in een omgeving is waarin deze beheersing niet noodzakelijk blijkt dan laat hij zich wel gaan, en dan doet hij wel allerhande dingen die hij naar buiten toe nooit zou willen toegeven. Waarom? Omdat het element begeerte ontbreekt. Iemand die zich buiten kan beheersen kan het thuis ook. Maar buitenshuis is hier een reden voor, binnenshuis niet. Kijk dit is aan een kant voor het thuis zijn misschien een compliment. Je zegt, ik durf hier volledig mezelf uit te leven, mezelf te zijn. Aan de andere kant is het geen compliment voor de mens. Want daaruit blijkt dat zijn begeerte in de meeste gevallen gebaseerd is op de erkenning door de maatschappij. De angst en de begeerte die een rol spelen bij deze zelfbeheersing zijn doodgewoon, aanvaarding, niet aanvaard worden, aanzien, geen aanzien, en wat daar verder bijhoort.

Punt 2. Waarvoor is zelfbeheersing eigenlijk nuttig? Ik geloof dat u allemaal zult zeggen, het is vaak nuttig voor kleine en onbelangrijke dingen; bv. voor de omgang met je medemensen. Maar wanneer je jezelf beheersen kunt d.w.z. je eigen reacties zodanig overzien en tot de juiste proporties terug kan brengen, dat je in die wereld acceptabel blijft, dan voorkom je ook eigenlijk dat je met jezelf in strijd bent. De meeste mensen denken dat zelfbeheersing een doel is op zichzelf. En dat kan het nooit zijn. Want daarvoor is zelfbeheersing te weinig, het is maar één enkel aspekt van het leven, niet het geheel. Wanneer ik nu in mijzelf een geloof heb aan bepaalde dingen, en een bepaalde visie, en deze staat in mijzelf vast, dan kan het toch gebeuren dat ik

daar bijvoorbeeld lichamelijk tegen in ga. Dan heb ik dus niet voldoende zelfbeheersing. Kijk hier gaat nu iets meespreken wat wel belangrijk is. Ik kom met mijzelf in strijd. Die strijd die kan zo hevig zijn dat iemand daar neurotisch van wordt, dat deze een soort zenuwlijder wordt. Het kan zo ver gaan dat iemand eenvoudig vergeet dat hij iets geweest is of iets gedaan heeft en het zich ook nooit kan herinneren, omdat hij zo bang is van wat hij was of deed, dat hij daardoor eigenlijk een onvolledig mens wordt. In deze gevallen is die zelfbeheersing van het hoogste belang, omdat de mens daardoor kan voorkomen dat hij zichzelf verraadt en verloochent.

Ik mag hier misschien aan toevoegen dat heel veel mensen dit bewust of onbewust doen. Zij proberen de dingen voor zichzelf goed te praten. Bijvoorbeeld, er is iemand die vroom is, hij zit elke morgen bij de mis enz., maar diezelfde mens is wreed voor zijn medemensen, hij perst ze uit, en wat zegt deze mens nu: "Ja maar, je moet uiteindelijk zaken en godsdienst van elkaar gescheiden houden". En hoe vaak denken de mensen zo, al zeggen ze het niet hardop. Wat gebeurt er namelijk, deze mens gelooft niet in zijn eigen godsdienst. Het feit dat hij zo buitengewoon vroom is, is niet te verklaren uit een aanvaarden van zijn godsdienst, maar uit angst voor datgene wat hij doet, wanneer hij zich niet met die godsdienst bezig houdt. Die mens die wankelt heen en weer tussen twee illusies en bereikt ook niets.

Stel daar tegenover een mens die een heel eenvoudig geloof heeft, bv. alleen een van de wetten "gij zult niet doden", zijn hele zelfbeheersing is alleen daarop gericht, dan zal deze mens misschien grote offers brengen, maar hij zal altijd tevreden zijn met zichzelf. En daar bedoel ik niet mee de zelftevredenheid die sommigen bezitten, die zeggen: "Ach ik ben toch uiteindelijk een chique mens, ik ben toch wel een fijne vent." Dat is zelfvoldaanheid op de verkeerde manier. Maar gewoon tevreden met jezelf, tevreden omdat je weet dat je jezelf trouw blijft.

En dan volgt mijn laatste vraag: Hebt u wel ooit eens bemerkt dat je de dingen die je het minst zou willen doen, het snelst doet? Misschien hebt u het een enkele keer toch wel eens gezien, in uw eigen leven. Er is bij zelfbeheersing een besef nodig. Ik moet niet alleen mezelf beheersen maar ik moet ook begrijpen waarom. Wanneer ik dit begrip niet bezit, dan bestaat mijn zelfbeheersing niet. Wanneer ik mij helemaal concentreer op een probleem of op een twist, en die zelfbeheersing raakt dus op de achtergrond, dan wordt ik zoals dat heet meegesleept. De ideeën stapelen zich op, de driftbui ontaardt zich steeds verder en je bent geen redelijk wezen meer. Kijk, dat zijn natuurlijk dingen die erg tragisch kunnen aflopen. Je kunt er je leven mee vergooien, je kunt er anderen mee ongelukkig maken. Je kunt zelfs je geestelijk heil, je geestelijk bewustzijn daardoor ernstig schaden.

Hiermee heb ik de hoofdzaken genoemd. Nu is de vraag, hoe kom ik tot zelfbeheersing? Er zijn betrekkelijk eenvoudige regels voor, maar men ziet ze vaak over het hoofd.

1. Ik moet een reden hebben om mijzelf te beheersen. Is er geen reden voor, dan bestaat deze in wezen niet, dan blijft alleen de gewoonte eventueel over.
2. Ik moet in staat zijn mijn eigen reacties te begrijpen, ik moet dus iets van mijzelf weten, ik moet weten wanneer ik woedend wordt, weten wanneer ik onredelijk ben. Ik moet weten wanneer ik verkeerd reageer. Wanneer ik die dingen namelijk weet dan voel ik ze aankomen. En kan ik van tevoren als het ware zeggen: maar hier ga ik niet mee door.
3. Je hebt training nodig. Er zijn dingen die doodgemakkelijk lijken, bv. niet roken. Maar vraag er een verstokte roker maar eens naar.

Met deze drie puntjes hebben we weer iets bewezen naar ik meen. We hebben namelijk bewezen dat in de eerste plaats zelfbeheersing zonder meer een leeg begrip is. Pas wanneer zelfbeheersing omschreven wordt, wanneer ik weet op welk terrein ik mij wil gaan beheersen, heeft het zin mij daarmee bezig te houden.

Dan zal ik er een gewoonte van moeten maken mij op dit terrein voortdurend te beheersen en geen enkel ogenblik te laten gaan. Dit vergt dus een consequent doorvoeren van uw voornemen. Wanneer je tegen die zelfbeheersing zondigt, er dan niet over heen lopen, het niet opzij zetten, (maar) het openlijk toegeven, ik heb gefaald. Niet alleen tegenover jezelf maar ook tegenover anderen die er eventueel bij betrokken zijn. En voor jezelf ook zeggen, ik stel er iets tegenover. Bijvoorbeeld, ik heb mij niet in het roken beheerst, dan zal ik vanavond geen pint drinken. Of ik heb nu die bonbons niet laten staan, dan zal ik me vanavond tevreden stellen met een appel inplaats van het gewone avondmaal. Het klinkt dwaas en de voorbeelden zijn misschien heel erg aards en gewoon, maar voor de hoogste geestelijke dingen, zoals voor de kleinste stoffelijke,

gelden deze zelfde regels. Houd je er consequent aan. Alleen door consequent een beheersing door te voeren zonder enige uitzondering wordt zij op den duur zodanig deel van je eigen gedragspatroon dat die beheersing ook feitelijk overal en te allen tijde deel uitmaakt van je bestaan, van je reacties op de wereld.

Nog een andere vraag die ook alweer gaat rijzen. Waarom zou ik mijzelf beheersen? Wanneer we nu die wereld even terzijde laten en die sociale verhoudingen en al wat erbij hoort, dan blijkt dat we in veel gevallen onszelf alleen maar beheersen omdat we van anderen beheerstheid wensen. Dan is er een wisselwerking, dan zal mijn gedrag voor mij gespiegeld worden in de wereld. En elke keer wanneer ik mijn eigen beheersing breek dan ontstaat daarop een antwoord, een antwoord dat voor mij een verdere bedreiging van mijn beheersing zal vormen.

Die reden van beheersing moet al een heel goed zijn. Je moet werkelijk weten waar je naartoe wilt, wat je gaat doen. En dan kom je vanzelf op een gegeven ogenblik aan de geestelijke kant van de zaak terecht. Wanneer ik mijzelf lichamenlijk weet te beheersen dan kan ik mijzelf ook bewust lichamenlijk a.h.w. inzetten voor gebruiken, voor de doeleinden die ik innerlijk als juist zie. Het is eigenlijk dwaas dat een mens die aan sport doet daarvoor veel offers brengt, voortdurend traint, en dat een mens die geestelijke wijsheid opdoet, die geestelijk hoog wil stijgen, zich die training eigenlijk niet eens getroost. En wanneer hij het doet, dan is het meestal met het opnemen van de wijsheden van anderen.

Wanneer die beheersing die ik nodig heb er een is van geestelijk inzicht, geestelijke erkenning, dan moet ik leven met die intuïtie, die moet ik trainen. Ik moet mijn aanvoelen van de wereld voortdurend toetsen, totdat ik zover ben dat ik zeg, nu wil ik zo gevoelig zijn tegenover de wereld, ik wil deze aflezen en ik lees deze af en dat is mogelijk. U zult nu begrijpen, waarom ik zei, dat wil ik eigenlijk wel behandelen.

Beheersing betekent niet het je houden aan regels of wetten. Beheersing betekent bewust handelen, bewust leven, het wil zeggen voor elke daad die je stelt, ja voor elk gewoontegebaar uiteindelijk, verantwoordelijk zijn omdat je het zelf hebt geschapen en het niet door een ander is gemaakt.

Er zijn mensen die geloven. Er zijn mensen die gaan hun hele leven ter kerke, maar ze hebben nooit in hun leven werkelijk geloofd. Al datgene wat ze hebben gedaan, is waardeloos, een beetje luiheid, het is alleen maar uiterlijkheid geweest of gewoonte. Nu komt er een mens die zijn leven lang misschien als een varken door het leven heeft gedooled, en die vindt ineens geloof en wanneer hij ter kerke gaat, wanneer hij dit doet, dan is dit met zijn hele wezen, het is als het ware het doel van zijn bestaan geworden. Deze mens vindt in die kerk de kracht die hij zoekt. Denk nu niet dat je hier of ergens anders die kracht kunt vinden. Die kun je overal vinden. In de kerk en buiten de kerken; alleen bij parlementen gaat het minder goed, omdat daar de slaapverwekkende invloeden vaak groot zijn. Maar je kunt overal die kracht vinden. In mijn voorbeeld blijkt dus dat het de gesteldheid en de beheersing is die een rol speelt, niets anders.

Voorbeelden vinden we weer in het evangelie, waar de goede moordenaar, let wel, goede moordenaar, de belofte krijgt: "Nog heden zal je met Mij zijn in het paradijs". Wat is hier het geval? Deze goede moordenaar erkent ineens iets in die Jezus dat voor hem belangrijker is dan zijn eigen pijn, dan de verwachting, de behoefte misschien om nog eventjes al stervende zijn haat uit te brullen tegen die wereld. En die paar woorden die hij zegt dat zijn niet een paar woorden, dat is een heel leven. Die mens beheerst zich op dat ogenblik, hij gooit alles, pijn, haat, ellende, angst voor de dood, weg en hij komt met die ene vraag: "Heer, spreek U voor mij tot Uw Vader?" Met die ene vraag heeft hij dus de zelfbeheersing gedemonstreerd op zijn best.

Misschien denkt u er anders over? Misschien denkt u, dat is het wonder Gods en zijn genade, maar er was heel wat voor nodig om het te doen. We kunnen die voorbeelden te over vinden, Jezus' eigen gedrag aan het kruis ook. Bewijs van een fantastische zelfbeheersing. Er is een doel, er is een taak en die gaat boven alles. Zo is er in ons een Kracht, er is in ons een Licht, er is in ons een Leven. Wij voelen zelf altijd ook wanneer we in de materie zijn dat het niet deugt, dat er iets beters moet zijn en we weten het niet waar te maken omdat we steeds onszelf verloochenen. Als we onszelf beheersen, wanneer we datgene wat we goed achten op de proef stellen steeds weer, wanneer we onszelf beheersen zover, dat wij al het andere terzijde kunnen stellen, dat we alle zorg, alle leed, alle ellende kunnen vergeten, wanneer dat ene op de voorgrond komt, dan bereiken we wat. Bewustwording is zeker ook een gevolg van het vermogen om een ogenblik in eenzijdigheid het belangrijke van het leven te kunnen kennen en aanvaarden en al het andere opzij te gooien.

Ik wil hier iets aan toevoegen van deze tijd. De zelfbeheersing van de mensen neemt op het ogenblik voortdurend af, niet toe. In de plaats van een persoonlijk en bewust reageren hebben ze de gewoonte gesteld, de maatschappij, de algemeen geldende regels. Jan staakt en dan moet Piet ook staken, hij weet niet eens waarom, maar ja het is gezellig, we gaan eens een dag vissen, enz. Op die manier leef je niet werkelijk. De meeste mensen tegenwoordig vragen zich helemaal niet meer af: Wat wil ik? Wat is er en wat kan ik er van krijgen?

Zij hebben begeerten genoeg maar ze willen die begeerte niet verwezenlijken door een eigen concentratie op het doel. Ze trachten deze te verwezenlijken door de wereld te dwingen het hen cadeau te geven. Het is een generalisatie. Er zijn natuurlijk ook andere en betere mensen dan degenen die ik omschrijf, maar dat is een mentaliteit die steeds sterker naar voor komt. In de laatste maanden zal het u misschien ook opgevallen zijn dat veel mensen zo onbeheerst kregel zijn. Dat ze schijnbaar zonder enige reden voor een kleinigheid opvliegen, dat ze mistroostig zijn en dat ze zich niets van de wereld meer aan willen trekken, en al die dingen meer. Die ideeën, dat het nou ja wel helemaal verkeerd is en dat het niet meer gaat. Dat is ook een gebrek aan zelfbeheersing.

Nu geef ik toe, de tendensen van deze tijd maken het moeilijk. We hebben uiteindelijk te maken met een wereld die bestaat en een totaal nieuwe invloed die daarin werkt, waar je zo gauw geen raad mee weet. Maar wanneer je nu jezelf beheersen kunt dan kan je teminste zien wat dat nieuwe is, dan kan je daar wat mee doen, dan kan je er iets mee bereiken. De mensen doen het niet, ze sukkelen verder op hun eigen manier. En houdt u mij ten goede, er zijn zelfs mensen voor wie het naar hier komen, hier of elders, waar ze lering kunnen krijgen, een gewoonte is. Zij zeggen, wij zullen alles doen meester, wij zullen volgen, gaat u voor. Zeg ons wat we moeten doen en we zullen het doen. Dan willen ze daar wat wijzer uit worden, willen ze daar bewuster van worden. Kunnen ze daarmee iets bereiken? Als u doet wat ik zeg, en er komt morgen een ander en die is nog veel hoger, dan doet u wat die zegt. En uiteindelijk zit u alleen maar met de ellende. Want u weet niet eens precies wat u gedaan hebt en waarom. Maar wanneer je voldoende zelfbeheersing hebt om te zeggen: "Ha, hier komt iemand en die zegt bv. ik ben een meester, of er komt iemand en die zegt, ik heb de oplossing van een sociaal probleem, of ik heb de ware godsdienst, je zegt, neen ik laat me niet overweldigen, ik laat me niet overdonderen, ik wil die sfeer opnemen, ik wil die stellingen aanvaarden, maar eerst wil ik weten hoe ben ik daar tegenover en dan pas zal ik een antwoord geven". Als je zover komt dat je dat kunt doen, dan selecteer je uit het totale leven al datgene wat met jezelf harmonisch is.

Er zijn in deze tijd weinig harmonische mensen. Waarom? Omdat ze zich de moeite niet getroosten uit het leven te selecteren wat bij hen past. En dat is de reden dat het op het ogenblik voor een hele hoop mensen een zodanig rare, zo'n roezemoezige, zo'n vreemde tijd is. Dit is de reden dat ze dus eigenlijk niet meer weten wat ze moeten doen.

Wanneer ik nog verder moet gaan hierop, dan zou ik willen zeggen, juist in een tijd als deze moet je leren bewust en overlegd te handelen. Wanneer je een besluit hebt genomen laat je er door drijven. Maar weet eerst dat je het besluit genomen hebt, weet waarom, weet wat het voor je betekent. Alleen op die manier kun je in deze tijd iets bereiken. Deze tijd vraagt niet zoals sommigen denken, onmetelijk grote offers. Ze vraagt eenvoudig een verandering van instelling. Ze vraagt dat je het leven, je eigen leven, dat van de wereld reëler gaat zien, meer zoals het werkelijk is, niet van ik tegen allen en allen tegen mij, maar ikzelf als een bewuste aktie, als een bewust leven waarbij ik het onbelangrijke opzij gooi, dat interesseert me niet, dat komt er misschien in het leven bij, maar wat geeft het eigenlijk. Dat ene, dat belangrijke, dat streef ik na en alles wat met mij harmonisch is dat versterkt mij hierin. Ik selecteer uit het leven niet alleen maar het ideaal, het beeld dat ik na wil streven, in gedrag dat ik voor mijzelf aanvaardbaar acht, neen ik selecteer ook bewust de banden met de wereld. Ik zoek niet een vriend die me nou toevallig aardig aanstaat, ik probeer ook te begrijpen, wat bindt mij met deze mensen en de belangrijkheid van die band voor mij zal de vriendschap bepalen. Zal de verdere verhouding als het ware vastleggen.

Als de mensen in deze tijd dat konden doen vrienden, dan zouden ze veel meer zelfbeheersing nodig hebben dan ze meestal tonen. Maar ze zouden ook, en ik geloof dat dit voor hen veel belangrijker is, gelukkiger, bewuster en zelfs welvarender zijn. Want veel van die welvaart van heden is schijn, omdat een voortdurende begeerte u ver opjaagt boven de middelen waarover u beschikt. Tevreden zijn met wat je hebt, weten wat je nodig hebt, dat is de kunst, en die bezit de

mens van heden niet. En daarom geloof ik dat zelfs materiële welvaart ook uit die beheersing voort zou komen.

Vraag: Hoe kunnen we boven onszelf uitstijgen?

Antwoord: Hoe wilt u boven uzelf uitstijgen wanneer het bewustzijn gebonden is aan de voorstellingen van uzelf die u nu kent. Hoe wilt u in uzelf of via uzelf een hogere wereld of sfeer bereiken, terwijl u niet in staat bent om uw eigen wezen te zien zoals het waarlijk is, want die mogelijkheid hebt u niet. U zou daarvoor een zodanig hoog bewustzijn moeten bereiken dat men terug kan keren tot bv. de oertypen. Dat men terug zou kunnen keren tot de kern van het eigen ik, maar dan zijn we ook teruggekeerd tot de Goddelijke Werkelijkheid, dan hebben we onze pelgrimstocht volbracht. Het is natuurlijk leuk om als je op een vlot midden in de Oceaan zou zitten, te zeggen: "Wanneer ik nu in dit restaurant zou zijn, dan zou ik dit bestellen en dan zou ik verzadigd zijn." Dat is een droom en dit zoeken om afstand te nemen van jezelf is een illusie omdat je zelf de waarnemer blijft. Hoeveel afstand je ook probeert te nemen, en d.w.z. dat die interpretatie nog steeds de jouwe is, dat je niet de feiten ziet, dat je ziet vanuit jouw bewustzijn, jouw gerichtheid en daarbij alles weergeeft voor jezelf, en ideeën die voortkomen uit jouw opvoeding, jouw achtergronden, jouw religie. Wil je dan afstand nemen.

Neen, ik geloof daarom dat dit een theoretisch mooi, maar praktisch niet te verwerkelijken iets is. Ik geloof wel degelijk in een hogere bewustwording, maar ik geloof dat de mens niet moet proberen los te staan van zichzelf en zichzelf te zien. Maar dat hij wel kan proberen om met zichzelf in vrede te zijn, in harmonie. Dat lijkt me heel erg belangrijk. Een mens die harmonisch is geeft aan alle krachten van geest en stof binnen hem gelijke waarden, gelijke kracht, en dan kan iets van het geestelijk weten, het kennen dat in je leeft langzaam gestalte krijgen in meer materiële beelden.

Ik geloof dat je eerst moet streven naar die eenvoudige materiële beheersing. Naar dit eenvoudig menselijk zijn, en dat je dan desnoods mag zeggen, er is een noodlot (in de zin van levenslot; Red.) rond mij. Iets wat ik niet kan overzien en wat mij dwingt om bepaalde wegen te gaan. Maar ik zal steeds die wegen gaan zonder mijzelf te verloochenen. Zonder iets te doen waarvan ik niet weet waarom, zonder iets te doen wat ik eigenlijk niet wil. Kan je zover komen met jezelf zonder iets te doen wat je eigenlijk niet wilt, kan je zover komen met je zelfbeheersing, dan geloof ik dat je eigenlijk de top bereikt hebt, de menselijke top, want dan heb je voor het eerst de beheersing van de materie zover doorgevoerd dat de geest vrijelijk kan gaan spreken, en dat in de hersenen een hele hoop capaciteiten openbloeden die voor anderen niet bestaan. Dus zijn in veel gevallen mensen met hoge theorieën mensen die in feite weinig bereiken.

Niet omdat die theorieën verkeerd zijn misschien, maar om de doodgewone reden omdat ze niet in staat zijn deze in te voegen als een functioneel deel van hun eigen wezen, hun persoonlijkheid, hun bestaan, en daarmee het tegendeel (zijn) van hun werkelijke bewustwording.

KRACHTEN IN DE NIEUWE TIJD

Vrienden,

De krachten die het Al beheersen weerspiegelen zich voortdurend in de Twaalf Poorten van het Rijk der Werkelijkheid. Wanneer men uit het gebied van de ene Hemelkracht overgaat tot een heerschappij van een andere Hemelkracht, zo is het noodzakelijk dat de mens zelf zijn weg zoekt en zijn aanpassing. Zijn geestelijke weg wordt niet onderbroken, zijn innerlijke bewustwording wordt niet geremd, maar hij zal moeten begrijpen hoe de Krachten zijn die hem benaderen. Slechts wie weet hoe de kracht hem omringt, wat de invloed is waaruit zijn leven en Zijn wordt geboren, zal in staat zijn ook op de juiste wijze bewust te handelen.

Op deze avond hoop ik, binnen de beperkte middelen mij ter beschikking gesteld, een inzicht te geven in deze oude en nieuwe sfeer en Krachten.

De tijd die achter ons ligt was er een waarin de binding met de materie steeds sterker moest worden. De geest moest zich ontplooien in steeds grotere vrijheid, het weten moest groeien en sterker zijn, en gelijktijdig moest de materie vast gevormd worden in de handen van de mens die zich zo een waarlijke heerser over zijn wereld moest tonen.

Maar ziet, de materie was zo sterk vertegenwoordigd, dat zij een sfeer van gejaagdheid ging

veroorzaken, sneller en sneller werd het tempo van leven, sneller en sneller werd de poging tot denken en handelen en langzamer en langzamer werd de innerlijke verwezenlijking van de krachten en geheimen die eens in een vroegere periode de grote waarheid waren.

Een zinloze gebondenheid aan milieu, een nadruk op al die dingen die uiterlijk zijn heeft daarom de eindperiode ingeluid. Alle dingen zijn tot uiterlijkheid geworden, geloofsvormen zijn zelfs geworden tot een uiterlijk schouwspel, tot een woordenvloed en zee, en niet meer tot een gevoel. De oude leringen van het occultisme moesten worden afgebroken, de wegen tot inwijding moesten worden afgesloten en verplaatst. Ook op de wereld zelf geschiedde er veel. De oude bron van Thibet, waar eens in de kloosters de grote wijzen leefden, werden ontruimd. Verlaten en leeg begon de wereld te liggen in de afwachting van een nieuwe heerser, in afwachting van een nieuwe openbaring. De gedachte dat het stoffelijk feit het geestelijk feit overheerste werd de afsluiting van een periode die in haar begin zo buitengewoon veel en goeds beloofde.

Nu treedt een nieuwe tijd naar voren. Een tijd waarin de materie terug moet treden. Waarin stoffelijke welvaart onbelangrijk wordt, waarin alleen de innerlijke waarde en beleving van het leven zin heeft. Waarin de rust gevonden wordt door de communicatie met het Al, door het wegnemen van de te sterk persoonlijke bindingen van het verleden en het daarvoor in de plaats stellen van de volle, de eerlijke aanvaarding van het leven als geheel.

De mens, in groepen naar zijn recht strevend de laatste tijd, zal moeten leren als mens alleen voor de mensheid te streven. De groepen die eens in stoffelijke organisatie hun macht moesten zoeken zullen ontdekken dat zij alleen in mentaliteit, in innerlijke zin nog werkelijke betekenis kunnen vinden, en zij zullen hun stoffelijke organisaties laten verbrokkelen, en daarvoor in de plaats opnieuw een innerlijk gevoel van lichtende kracht doen groeien.

Er is meer. In het begin van deze tijd, toen de vorige Heerser regeerde, was de magie nog sterk. Niet de magie van het duister alleen, maar van de stemmen van Goden, ook van engelen, spraken door de verschillende profeten van die tijd. In de tempels geschieden de wonderen. Wonderdoeners trokken door het land, genezend, lerarend en sprekend. Uit die tijd werd (ontstond; Red.) de verstoffelijkte wereld. De profeet van eens is geworden tot de holle theoreticus van deze dagen. De wonderwerker van toen is nu aan een bepaald onderzoek gebonden, chemist, de man van het laboratorium, de ingenieur. Ook dit moet veranderen. De nieuwe tijd vraagt wederom de nadruk op de innerlijke mens maar ook op zijn innerlijke bekwaamheden.

Dit tijdperk kan trots zijn dat het grote krachten heeft getemd, tot de kracht van het atoom toe. Dat drierivierde van de wereld elektriciteit kent. Het is een grote bereiking, maar de Heerser die komt eist iets anders. Hij eist dat de levende Kracht in de mens deze veel onnodige energiebronnen gaat vervangen, want de mens die (deze) waarlijk in zich gaat dragen, hoeft geen lamp of licht te maken, hij is zelf licht, zijn gebaar alleen schept het lichte rondom hem.

Zo wordt de sfeer van de nieuwe tijd er een van een wijsheid en ruimte die haast ondenkbaar zijn in deze periode. Nu reizen de mensen lichamelijk, dan zullen de mensen reizen in de geest. Nu zijn de mensen gebonden aan voertuigen, dan zijn zij zelf het voertuig, door hun wil. Nu aanbidden zij anderen, zij die voor hen het offer brachten. Dan zullen zij hun voorgangers waardig zijn door zelf te offeren. En uit deze grootheid van een nieuwe tijd wordt dan de volgende fase van menselijk zijn geboren. De nieuwe vorm van mens. De nieuwe vorm van geestelijke erkenning.

Hoe is dan de Kracht die ons allen regeert. Altijd weer is er in de mens het geheim geweest van het besloten Woord, de geheime Godsnaam, het machtswoord dat werelden blust en sterren doet ontsteken. Dit machtswoord moet opnieuw groeien. De weg daartoe wordt bepaald door de harmonieën van deze tijd. De harmonieën, vallend onder de Heerschappij der Tronen, zullen in deze tijd trachten om de mens te beroeren. In hem het Woord opnieuw te wekken. Het Woord dat is een gevoelswaarde. Een innerlijke erkenning en niet een uiterlijke klank. Zij zal trachten de mens opnieuw te leren hoe te zegenen. Desnoods te vervloeken. Krachten van een oude tijd die voor u tot legende werden, zijn de krachten die de ware toegang vormen tot te minste vijf Poorten van het Hemelrijk. En een van die Poorten is het eindpunt van de weg in de komende periode.

U, zoals u hier bent, zult besluiten moeten nemen. U zult beslissingen moeten nemen omtrent uw eigen leven en werken. U zult uzelf moeten oriënteren, volgens de waarden die voor u gelden. Daarom is de eerste Kracht die regeert in deze tijd, de vrijheid van het Licht, de lichtende Adonai

(Die) zich openbaart, de ster van de oneindigheid geborgen in het centrum van de pulserende schepping, zich openbarend in de vele weerkaatsingen, die worden de wereld van het kenbare. Licht is de Kracht, lichtend is de Werkelijkheid, en uit deze Werkelijkheid alleen zult u beleven. De namen van het verleden sterven. Maar wanneer u de naam van het verleden spreekt en u kent het nieuwe, dan wordt zij u tot een Lichtende Kracht. Meen niet dat het dwaas is om te bidden, dat het dwaas is misschien om u te richten tot een Scheppende Kracht of u mediterend in uzelf te keren. Want dit zijn de dingen die nodig zijn in deze dagen.

De Broederschap waartoe ik behoor, heeft voor zich een regel en wet gesteld die in de komende tijd aan de mensheid wordt waar gemaakt.

Zij is deze:

Hij die zichzelf niet vertrouwt, zal geen vertrouwen vinden bij de Krachten die hem leiding kunnen geven.

Wie niet zijn weg wil gaan uit eigen erkennen en uit eigen wil, hij zal niet gedreven worden tot het doel dat hij begeert.

Maar gelukkig degenen die in zich de Krachten van de nieuwe tijd voelen, en deze tot uiting brengen volgens hun eigen aard en wezen. Want alle Kracht die de broederschap bezit en alle Kracht van Licht en van de nieuwe Heerser zullen geopenbaard worden in de mens die in vol vertrouwen en uit eigen beweging zijn weg gaat.

De Broederschap heeft meer besloten:

Zij heeft besloten in de strijd van tegenstellingen in deze dagen in te grijpen. Niet door ze weg te vagen, niet door de mens een voortgaan zonder struikelen mogelijk te maken, wetend dat hij dan toch ten gronde zou gaan. Zij heeft besloten om die mens juist in een heftiger konflikt, in een zwaardere beproeving, in een diepere wanhoop zelfs, te dompelen opdat hij het innerlijk Licht, de juiste weg en waarheid in en vanuit zich zal kunnen ontdekken.

Licht en Kracht zijn waarden die in deze dagen alleen gegeven kunnen worden aan hen die niet slechts waardig zijn door het weten en willen maar die waardig zijn door hun streven en aanvaarden.

De vuurproef zal moeten worden doorstaan door velen die menen dat dit reeds overbodig werd. Zij zullen opnieuw moeten nadenken over het al of niet aanvaardbaar zijn van datgene wat in hun leven nu een rol speelt. Zij zullen zich moeten bezinnen op nieuwe waarden, nieuwe wegen. Zij zullen zich moeten bezinnen op nieuwe mogelijkheden en Krachten, en de geest die nu vanuit zichzelf een weg kiest in overeenstemming met het Licht zal door de Broederschap zo sterk worden gemaakt, dat hij zijn doel bereikt tegen alle wereld in, indien het noodzakelijk is.

Beloften wier waarheid gij zelve zult moeten beproeven. Want de Kracht van de tijd van het heden is rond u.

En wat dit zij voor u (wat dit betekent voor u is), dat de golvende onzekerheid, de toenemende opeenstapeling van last en onbegrip en problemen, die voor u het voortdurend zoeken is naar een uitweg die niet te vinden moet zijn. Het is de aantasting van uw omgeving en uw milieu waarin anderen vreemde of dwaze dingen doen, u verwerpen of u ontvluchten, waarin door u niet beheersbare factoren een rol spelen.

En nu dit zo is, is daar de Kracht van Waarheid. De Kracht van deze tijd. Zij is het Levende Licht dat uit de nieuwe Heerser uitgaat over u. Waar u Hem dit Licht beantwoordt maakt het u sterk, en u zult overwinnen. Niet volgens uw beeld, maar volgens de werkelijke feiten. Niet volgens uw illusie, maar in een harde en onveranderlijke werkelijkheid. Deze Kracht wordt u gegeven, en ik kan ze u niet beter omschrijven dan de wijze waarop ze zich aan ons openbaarde en zich binnen korte tijd nogmaals aan ons zal tonen.

Als een parel uit vele kleuren schemerend licht. Als een woord dat niet gesproken de stilte luider maakt, (dan) alle rumoer. Een trilling die uw wezen beroert, zonder zichtbare bron. Het besef dat een band wordt opgebouwd als eens de brug waarover naar men zegde, aan het eind der hazen (Germaans vruchtbaarheidsymbool; Red.) de Walkuren reden, een regenboog van lichte kleuren, zeven in getal, zeven Lichtende Heersers, zeven Krachten. En dan de vijf Dienaren, de vijf tussenkleuren die het geheel tesamen brengen. Dit is het beeld van de Kracht die ons bereikt.

Een beeld waarin vrede, vreugde en zekerheid (is). Een beeld dat niet rekening houdt met de feiten die u nu meent te kennen, en met de ontwikkelingen die voor u verborgen zijn. Een Licht dat door u vrij te maken, u doet dansen van vreugde. Een Licht dat is een zegening, een sterking, voor eenieder die het aanvaardt en een verblindende flits van licht, en een gesel van Eeuwige Kracht voor hem die het ontwijken wil of verwerpt.

Dit is de Kracht van deze tijd. Toch is de boodschap die wij u brengen kunnen een vreugdige. Want ziet, wat vals is zal vallen, maar wat waar is zal sterk zijn en bloeien. Dat wat geslapen heeft zal ontwaken, en de demonie die dreigde te heersen zal inslapen en gebonden zijn.

En daarom geef ik u, mijn vrienden, zoals de velen die ik tracht te bereiken, namens de Broederschap op deze wereld, mijn boodschap.

Weest getrouw aan uzelf. Niet aan wat u uiterlijk zijt of bezit maar aan wat u innerlijk erkent als Waarheid. Opdat de Kracht die ook de Broederschap voert uw wegen mogen doortrekken en doordesemen, en u sterkend zal mogen maken tot de bron van nieuw bewustzijn, nieuwe kracht en ontwikkeling op deze wereld.

Uit de naam van het Genootschap, uit de naam van de Kracht die de Broederschap regeert, uit de naam van de God die ons geschapen heeft beteken ik allen die ze aanvaarden willen deze Macht, deze werking, deze zekerheid, opdat zij die waarlijk aanvaarden gesterkt zullen zijn in de nieuwe tijd en de vernieuwing, volbrengen zullen de werkelijkheid, en in de werkelijkheid zullen vinden de bevrijding van de geest, de bewustwording van de nieuwe tijd, de vrije paden van de innerlijke bewustwording.

Goedenavond.